

bleščobe, so hišice naglo zapirale svoje trudne oči. Okno za oknom je zatemnelo, zdrknila je zadnja zavesa, zadnje zaklepanje vrat je odmevalo po vežah. Daleč nekje se je pesem pijančka porazgubljala v nejasnih, pretrganih glasovih.

Na ulici se je pojavila senca, nekdo je prihajal. Sledil je udar z vratmi in korak je obmolnil. Poslednji šum je utonil v tišini.

Bila je že globoka noč, ko sta priskakljala potihoma na trg dva nevidna pomladna duhova in se ustavila pred veliko hišo. Ozirala sta se dolgo na vse strani in poslušala.

«Vse počiva» je zašepetal večji.

«Oh, mene pa tako zebe», je zastokal naenkrat manjši in se stisnil k vežnim vratom.

Bil je še čisto mlad in nežen in je prišel letos prvikrat s pomladnimi četami tako visoko. Stal je bil dozdej v službi pri predstražah v sami pomladanski srajčki, tam pa so ostro pihali sovražni vetrovi.

Naenkrat pa se je tako prestrašil, da je v hipu pozabil na mraz. Kajti začul je bil v bližini korake.

«Človek je le», ga je pomiril starejši.

Za oglom je izginil stražar.

«Kako čudni so ljudje!» je dahnil mladi, strmeč za njim v prazno ulico.

(Dalje prihodnjič.)

MIRKO PRETNAR:

VRNITEV.

S plašno roko sem ob oknu razganil zaveso:
solnce naravnost se posmejalo mi je v obraz;
listje na drevju v pomladnem se vetriču trese.
Zdrknila žalost iz srca kot snežni je plaz.

Ti vitka in lepa in dobra si stala za mano,
srebrni tvoj smeh je udaril ob tisoče strun:
«Kako si zamišljen! Mar gledaš v deželo neznano?»

— — — — —
Spomni, oj jagnjeta tiha belih kodrastih run!

